

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. február 4.
(csütörtök)

Szepesy László

FORDULJ ISTENHEZ!

Énekek: 655, 478

Alapige: Náhum 1,8-15

„De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölőit sötétség üldözi. Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít Ő, nem lesz kétszer veszedelem. Ha annyira összefonódnak is, mint a túskebokrok, és olyan ázottak is, mint az italuk: megemésztetnek, mint a teljesen megszáradt tarló. Belőled származott, aki gonoszt koholt az Úr ellen, aki álnokságot tanácsolt. Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágnak és elenyésznek. Megaláztalak téged, de nem foglak többé megalázní. Most már leveszem rólad az ő igáját, és bilincseidet leszaggatom. Felőled pedig azt rendeli az Úr: Nevednek ne támadjon többé magva; isteneid házából kivisztem a faragott és öntött képeket; megásom sírodat, mert becstelen vagy. Ímé a hegyeken örömhírhozónak lábai! Békességet hirdet. Ünnepeid, Júda, ünnepeidet, fizess le fogadásaidat; mert nem vonul át rajtad többé a semmirekellő; mindenestől kiirtatott.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy az egész teremtett világon minden percben áldatik a Te szent neved. Köszönjük, hogy mi is részei lehetünk a Te dicsőítésednek, magasztalásodnak, hogy megláttattad velünk az evangéliumot, az örömhírt, Jézus Krisztus váltságművét.

Köszönjük, hogy újból és újból megfogalmazod a szívünkben azt a kérést, hogy „szenteltessék meg a te neved” és hogy „legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is”. Köszönjük mindazokat a jó cselekedeteket, amelyeket a mai napra készítettél el számunkra, hogy azokban járjunk, és ezekben valóban szenteljük meg a Te felséges nevedet, vegyünk részt a Te követésedben, imádásodban.

FORDULJ ISTENHEZ!

Bocsásd meg, Urunk, hogy annyi mindent tettünk önmagunktól is, Rád nem figyelve. Bocsásd meg, amikor a hitünk csak pislákolt, és nem hitből cselekedtünk, hanem saját akaratumk és elképzelésünk szerint. Köszönjük, hogy mindazáltal kegyelmes vagy, és Te magad vagy, aki vezetsz bennünket, aki előttünk jársz, és hogy a magunkkal való harcainkban is támogatsz minket.

Köszönjük, hogy testvéri közösségben most is együtt lehetünk, és hogy várhatjuk a Te élő igédet, ami számunkra szövétnek. Kérünk, vezess most is azon keresztül, Szentlelked pedig munkálkodik a mi szívünkben, hogy amit kijelentesz, az a szívünk hústábláira íródjék, ott megmaradjon, és átformálva akaratumkat, cselekvésre ösztönözzön minket. Kérünk, Urunk, hogy ezt munkálva, áldd meg együttlétünket, indíts bennünket neved őszinte imádására és magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

Náhum próféta könyvének első fejezetében bár félelmetes módon, mégis a hívők számára bátorítólag jelenik meg Isten ereje és hatalma. A felolvasott igeszakasz Asszíría ítéletét tartalmazza, annak pusztulását jövendőli meg. De Urunknak nemcsak ez volt a célja, hogy ítéletet hirdessen meg, hanem hogy az Övéit erősítse és bátorítsa.

Három üzenetet emelnék ki ebből az igeszakaszból ma esti alkalmunkon: először azt, hogy Isten az Ő ítéleteiben erejének és hatalmának nagyságát mutatja meg az Övéi számára. Isten ítélete sok mindenről beszél, többek közt arról is, hogy mekkora az Ő hatalma. Másodszor: az Ő végtelen hatalmának meglátása Isten népét, bennünket, hívőket arra ösztönöz és bátorít, hogy minden helyzetben Őhöz forduljunk és Őhöz meneküljünk. Harmadszor pedig a szabadítás megtapasztalása minket, hívőket az Ő tisztelésére, imádására és magasztalására kell, hogy indítson. Ezt a 3 üzenetet nézzük meg a felolvasott ígén keresztül.

1. Először tehát arról kell szólnunk, hogy az Úr az Ő ítéleteiben az Ő erejének és hatalmának nagyságát láttatja meg velünk. Az előző versekben a próféta természeti képekben mutatta meg az Úr hatalmas voltát: az első 7 vers ezt írja le, hogy milyen nagy az Úr ereje a szélvész és vihar pusztításában, a tenger és a folyók kiapasztásában, valamint abban, hogy tekintetétől még a hegyek, és az egész világmindenség is megremeg. Mind ebben az Úr hatalma jelenik meg. Már önmagában véve ezek a képek is ijesztőek, és az embert Isten iránti alázatra, és jogos félelemre indítják. De ezek a képek sajnos nem mindig érik el a céljukat a mi szívünkben, azaz nem mindig indítanak bennünket az Úrral szembeni alázatra, és arra, hogy minden nap újból és újból meglássuk, hogy Ő milyen hatalmas. Ez

nem az Ige hibája, hanem szívünk keménységéből fakad. Az Ige nagyon jó képeket használ, hogy éreztesse, láttassa velünk, mekkora az Úr hatalma, de mi mégsem hallgatunk erre. Elfelejtjük ezeket a képeket, nem is élünk teljesen a természetben, szélviharral, földrengéssel sem találkozunk mindig, és ezért könnyen elfelejtkezünk arról, hogy mekkora is az Úr hatalma. Sokszor úgy élünk, mint hogyha Istenünk kicsiny és erőtlen lenne.

Ezért a folytatásban, abban az igeszakaszban, amit most felolvastam, Isten el akarja mélyíteni bennünk az Ő hatalmának, nagyságának ismeretét, azt akarja, hogy még inkább érthető legyen számunkra, hogy milyen hatalmas Isten Ő. Ehhez olyan képeket használ, amelyekkel a hétköznapiok során is találkozhatunk, amelyek közelebb állnak hozzánk, amelyeket az ember nem felejt el könnyen. Isten már nem a természeti képek által, hanem a folytatásban az Asszíria feletti ítéletben mutatja meg népének az Ő nagyságát és hatalmát. Ez pedig különösen is hatásos módja volt annak, hogy népét hatalmára emlékeztesse, mert akkoriban Asszíria még létező birodalom volt, még meghatározta a hétköznapiakat, még ők uralkodtak a Közel-Keleten mindenki felett. Valahányszor tehát szóba került Asszíria, szóba került az aktuálpolitika vagy éppen a hétköznapi terhek, akkor a hívőknek eszükbe juthatott az az ítélet is, amelyet Isten meghirdetett Náhúm által, és az, hogy ez a jelenleg erős birodalom mégsem erősebb az Úrnál. Az Úr hatalmára emlékeztette ez az ítélet Isten népét. Isten ítéletei a történelem során bennünket is az Ő erejére emlékeztetnek, és így segítenek minket abban, hogy Őbenne, és az Ő hatalmában bízzunk.

Most egy kicsit részletesebben is ki szeretnék arra térni, ahogy a próféta is teszi, hogy mi minden ellenére hajtja végre Isten az ítéletet. Az ember annyi akadályt tudna mondani, mint pl. hogy ellenségeink sokan vannak, ravaszok, és még tudná sorolni – és a próféta ezeket fel is sorolja. Azért teszi ezt, hogy mi is meglássuk, hogy ha találkozunk ilyen ellenséges indulatokkal, ne gondoljuk azokat hatalmasabbnak az Úrnál. Isten ki mondja, hogy legyőzi a sokaságot, az álnokságot, és minden más egyebet, ez pedig megkönnyíti számunkra azt, hogy az Úr hatalmát megláttassa velünk. Nézzünk is meg néhány példát, amiről a próféta beszél.

Először is azt mondja, hogy Ninivét egyszerre fogja elpusztítani, mint-ha gáttörő árvíz zúdulna a városra. Erről szól a 8. vers: „gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölőit sötétség üldözi”. Ninive városa a maga korában is páratlan nagyságú volt. Jónás próféta beszámolója szerint 3 napba telt keresztülmenni a városon. Ókori történészek is beszámolnak arról, hogy a várost magát mintegy 1500 bástya védte. Kevés ilyen hatalmas, nagy terjedelmű város volt, mégis az Úr azt mondja, hogy egyszerre fogja elpusztítani. Azaz nem hosszú időbe telik, amíg leépülnek az egyes városrészek, nem több 100 évig tart, amíg elnéptelenedik a város, és nem

FORDULJ ISTENHEZ!

---

is fokozatosan, hogy először ettől szenvednek vereséget, aztán amattól, és az egész összeadódik, és utána majd egyszer csak eltűnik a föld színéről a város, hanem azt mondja, hogy egyszerre tűnik el Ninive, mint hogyha egy hatalmas árvíz mosná el az egészet. És a történelem igazolta is ezt, hogy így történt: Kr. e. 612-ben a babiloni seregek, szövetségeseikkel együtt egyszerre vették be a várost, és tették azt a földdel egyenlővé. A támadást követően a város több 100 évig elnéptelenedett, megszűnt létezni, nem laktak ott többé emberek, és ebben is Isten ígéjének beteljesedését látjuk. És Isten ebben a hirtelen pusztításban, hogy egyszerre pusztította el, arra akarta a hívő nép figyelmét irányítani: lássátok, mekkora hatalmam van!

Náhum korában ennek a hatalmas városnak a pusztulása szinte elképzelhetetlen volt, olyan, mint hogyha valaki manapság azt mondaná, hogy Washington vagy New York elnéptelenedik, és olyan régészeti lelet lesz, mint ma Ninive. És mégis a város nagysága az ítélet meghirdetése után a hívőket Isten erejére emlékeztette. Ma is vannak romvárosok vagy romos épületek, amelyek egykor egy hatalmas, erős birodalom épületei voltak, akár még szimbolikus jellegűek is. Mégis ma üresen állnak, romosak, mert az Úr ítelt, és ítéletet tartott egy-egy birodalom fölött. És hogy csak az elmúlt 100 évből hozzak egy példát: a nagy Szovjetuniót elpusztíthatatlannak, legyőzhetetlennek tartották, pedig az egyházakat akarta kiirtani. Ma sok városban üres gyárak, épületek vagy szobrok és domborművek emlékeztetnek minket erre a régi birodalomra, és arra, hogy az Úr újabb birodalmat győzött le. Vannak maradványai, de mégsem maradt fenn olyan hatalmasnak, mint azt akkoriban az emberek gondolták. Isten megmutatja ítélettételei által az Ő hatalmát és nagyságát. És valahányszor ilyenekre nézünk, eszünkbe kell, hogy jusson: az Úr hatalmas.

A 9. versben ezt írja a próféta: „mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít Ő, nem lesz kétszer veszedelem”. Arról beszél itt, hogy az asszírok Isten ellen terveztek gonoszt (az Úr ellen koholtok), még ha ők ezt nem is így látták. Mert ők hogyan látták? Úgy, hogy „mi egyszerű halandó embereket győzünk le”. Asszíria azt gondolta, hogy erőtlen, megfáradt, gyenge halandó emberek ellen vív háborút, amikor Júdát megtámadta. És miért ne gondolta volna ezt? Hiszen csak a földi dolgokra és eseményekre figyelt, mert istentelen, az Úrral nem törődő volt. Júda királyságát az asszír támadás előtt is érték már csapások. Szomszédai több ízben megtámadták az országot, mint például az északi ország rész, Izrael, Szíriával szövetkezve is háborút viselt ellene. A többszöri betörések több város állapotán rontottak, városfalakat, épületeket pusztítottak el, és azokat nem volt könnyű a támadások után azonnal újjáépíteni, az elrabolt vagyont nem volt egyszerű újból összegyűjteni. Így tehát, amikor az asszírok Júdára támadtak, azt gondolták, hogy egy megfáradt, meggyengült, erőtlen néppel lesz dolguk,

és a győzelmüket már előre elkönyvelték. Azt gondolhatták: „ilyen néppel szemben? Ugyan már! Semmi dolgunk nem lesz, csak végigmegyünk az országon.” Isten népét jelentéktelennek látták, olyanoknak, akiket könnyű legyőzni, akiket könnyen iga alá lehet hajtani.

Ma is sokan gondolkodnak így rólunk, hívókról. Mindannyiunk életében sok nyomorúság és szenvedés lehet, amit mások láthatnak, és sokan ebből azt vonják le, hogy mi erőtlenek vagyunk. Sok munkatárs, családtag vagy meg nem tért barát gondolja azt, hogy erőtlenek, gyengék vagyunk, akiken könnyen lehet uralkodni. Még nem is lázadhatunk ez ellen, mert egy hívó ember nem lázadhat, nem állhat ellen – legalábbis ők így gondolják. Bátran lehet rajtuk gúnyolódni, úgyse tudnak tenni semmit ez ellen. Sok hívó megszégyenítése mögött ilyen koholmányok vannak, amiről itt az Ige ír: „mit koholtok az Úr ellen?”

Ám Isten azt mondja, hogy az asszírok nem emberek ellen, hanem személy szerint az élő Isten ellen támadtak. Mintha a próféta azt mondta volna, hogy hát nem tudjátok, hogy ez a nép az élő Isten oltalma és védelme alatt áll? Nem tudjátok úgy megtámadni őket, hogy közben ne Istennel kezdjétek háborút. Ha őt bántjátok, Isten ellen léptek fel. És mivel Isten őrzi az Ő népét, ezért a vereségetek biztos dolog. Asszíriának ezt meg kellett tapasztalnia, amikor Ezékiás király idejében Isten megoltalmazta Jeruzsálem városát. És ez nagyon nagy vigasztalás számunkra, mert akármilyen terveket koholnak ellenünk, vagy csak gonoszságból lenézően gondolkodnak rólunk, megvetnek minket, azt hiszik, hogy ránk lehet erőltetni bármilyen akaratot, bármilyen törvényt, számunkra ott van a vigasztalás, hogy aki ellenünk támad, az az Úr ellen támad. Az Úr azonosul az Ő népével. Személyes küzdelmeinkben az Úr az, aki harcol értünk, és Ő az, aki meg tud bennünket védeni.

A folytatásban Isten tovább részletezi, hogy az, amitől mi félünk, nem akadályozza meg Őt a győzelemben. A következő versben az ellenséget több képpel írja le. Összefonódó tuskés bokorhoz, aztán egy részeg emberhez, és végül pedig száraz tarlóhoz hasonlítja.

Az összefonódó bokrok az érinthetetlenséget jelképezik. Ha a tuskés bokrok összefonódnak olyannyira, hogy nincs hely, nincs ösvény közöttük, akkor az ember még hozzájuk sem tud érni, mert akárhová próbálna nyúlni, mindenhol tuskével találkozna. Olyan akadályt képeznek az ember előtt, amelyen nem tud átkelni, amely ellen pusztá kézzel nem tud tenni semmit. Az emberek többsége, félve a tuskétől, meg se próbál közelíteni az ilyen bokrokhoz, azt gondolva, hogy abból sok jó nem származik, ha én abba belemegyek. Vannak ilyen érinthetetlenek hitt emberek és közösségek. Itt ez a kép, hogy összefonódnak, mint a túskebokrok, az asszírokra vonatkozott, hogy összefognak, együtt vannak, és olyan erőt képviselnek,

FORDULJ ISTENHEZ!

---

amelynek senki nem állhat ellen. Akik ellenük akarnak tenni valamit, azok csak megsebesülnek.

Személyes életünkben is lehetnek ilyen csoportosulások: néhány munkatárs, néhány szomszéd, néhány családtag, akik összefognak, összetartanak. És az ilyen emberektől az ember fél, nem mer szembeszállni velük, fél, mert azt hiszi, hogy mindig megsérül, hogyha valamit tenni akar az ellen, amit ők képviselnek. Valaki csak megpróbált szembeszállni, vagy szót emelni ellenük, mindig megégette magát – szoktuk ezt így gondolni. De azt mondja az Úr, hogy ő egy tűzlánggal azonnal el tudja veszíteni, és le tudja győzni őket, még ha magukat legyőzhetetlennek is tartják ezek az emberek. Mintha a próféta azt mondta volna: akármilyen tüskések is vagytok, akármennyire telve vagytok méreggel, indulattal, gonoszsággal, ravaszsággal vagy mások megvetésével, az Úr mégis egyszer tűzzel fog megemészteni titeket minden gond nélkül. Lehet, hogy az emberek érinthetetlennek gondolnak titeket, mégis az Úr kigyomlál titeket a földből. Látjuk, hogy Isten hatalma ilyen emberekkel szemben is győzedelmeskedik, akármennyire fonódjanak össze életek, barátságok, az Úrral szemben nem áll meg senki.

A másik kép a részeges ember képe. Ezzel azt akarja mondani a próféta, hogy Isten népének ellenségei, mint a részegek, mértéktelenek. Saját erejüktől, képességüktől teljesen megrészegültek, azt gondolják, hogy náluk jobban senki nem tudja a dolgokat, még az Úr sem. Nincs is Úr – ezt gondolják. És ez, hogy mennyire megittasultak saját képességeiktől, befolyásolja józan ítélőképességüket. Nem tudják helyesen felmérni saját erejüket és helyzetüket. És ahogyan a részeg ember is minél többet iszik, annál „bátrabb”, hetvenkedőbb, bárkinek nekiugrana és nekimenne, és készen áll arra, hogy mindenkit megpróbáljon a földre dönteni, úgy Isten ellenségei is képesek elvakultan azt gondolni, hogy mindenkit legyőzhetnek, mindenkit megalázhathatnak. Az asszírok is saját erejükben bízva mindenkinek nekitámadtak, minden országnak nekimentek, és azt gondolták, hogy a mi hatalmunknak nem lesz vége, mindenkit le fogunk győzni, mert nincs nálunk hatalmasabb. A saját erejüktől megittasultak, és a saját képességeiket nem látták helyesen. De ahogyan a részeg embernek csak a „bátorsága” nagy, de nem hogy még harcolni, hanem még rendesen, egyenesen járni sem tud, úgy Isten ellenségei is könnyen el fognak esni, és Isten játszi könnyedséggel legyőzi őket. Ezért mondja, hogy még ha „olyan ázottak is, mint az italuk: megemésztetnek, mint a teljesen megszáradt tarló”. Azaz a láng amilyen könnyen meggyújtja a kiszáradt mezőt, mert az száraz, olyan könnyen lángra kapnak ezek az emberek az Úr tüzétől, azt mondja az Ige. Mi is ismerhetünk ilyen nagyhangú embereket, akik szóban mindenkinek nekitámadnak, akik látszólag senkitől sem fél-

nek, akik meg vannak ittassulva saját maguktól, mégis az Úr azt mondja, hogy játszi könnyedséggel legyőzöm őket, az én hatalmam nagyobb az övékénél. Te lehet, hogy félsz tőlük, félsz a szavuktól, félsz, hogy neked támadnak, de én hatalmasabb vagyok még náluk is. Az asszírok, amikor Ezékiás királyhoz levelet írtak, amelyben Istent gyalázták, megmutatták, hogy mennyire nagyhangúak, és mennyire elbizakodottak, ám az Úr egy éjszaka alatt legyőzte őket. Megmutatta, hogy az Ő hatalma nagyobb.

És még sorolhatnánk a sok képet, ami az Úr hatalmáról beszél. Beszél arról, hogy az sem állhat ellen az Ő ítéletének, ha valaki teljes erejének birtokában van. Mi az ilyen embertől sokszor félünk, azt gondoljuk, hogy az ilyen ember sose fárad el, sose lankad el, kitartó, és addig munkálkodik, amíg el nem éri a célját. Sokan vannak, akik azon munkálkodnak, hogy megcáfoljanak minket hitünkben, annak ellene mondjanak. És ez alatt azt is értem, hogy nem csak egyszer-egyszer teszik ezt meg, hanem valahányszor velünk beszélnek, újból és újból kilyukadunk oda, hogy te ugyan már miért hiszel? És mit gondolsz, vajon tényleg létezik Isten? Kitartóak abban, hogy támadják hitünket, kitartóak abban, hogy gúnyoljanak bennünket, vagy megvessenek minket. A próféta a 12. versben beszél arról, hogy az asszírok, még ha teljes erejükben is vannak – ami katonai erőt is jelent, de lelki magabiztosságot is –, akkor is legyőzetnek.

És Istent még az sem félemlíti meg, hogy ha sokan vannak az Ő ellenségei. De hányszor húzzuk meg magunkat csak azért, mert kisebbségben vagyunk, mert otthon egyedül én hiszem az evangéliumot, mert a baráti közösségben egyedül vagyok, aki hisz a bűn valóságában, és Jézus Krisztus golgotai kereszttáldozatában? A létszám sokszor megijeszt bennünket. Munkahelyeken, családokban, osztályokban, baráti körökben, ahol összefognak a hívők ellen, nem merünk megszólalni. Félnünk attól, hogy mit csinálnak velünk, kigúnyolnak minket. De ugyancsak a 12. vers mondja, hogy Istent még a számuk nagysága sem gátolja meg abban, hogy legyőzze őket. Azt mondja a 12. vers, hogy „ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágnak és elenyésznek”, mert Isten ellen, ha az egész emberiség összegyűlik is, akkor sem tehet senki semmit. A 13. vers tükrében azt kell mondanunk, hogy az ellenség lehet, hogy még igát is helyezhet ránk, mert arról beszél az Úr, hogy „leveszem rólad az ő igáját”, és ezt az egyháznak mondja. Az is lehet, hogy láncok is kerülnek ránk, mert azt is mondja az Úr, hogy megszabadítalak téged láncaidtól, „bilincseidet leszaggatom”. Lehet, hogy az ellenség sok mindent tehet velünk, de csak az Úr tudtával, és azzal, hogy Ő megengedte, és csak addig, amíg Ő ezt hagyja. Az, hogy rajtunk iga vagy bilincs van, nem jelenti, hogy az Úr hatalma kisebb lenne. Ugyanolyan hatalmas, és egyedül csak Ő a Szabadító. Isten tehát sok mindenben megmutatja az Ő hatalmát, a hétköznapi küzdelmeinkben,

harcainkban. Amikor velünk ellenkező, vagy velünk szembeszálló, hitünkkel harcoló emberekkel találkozunk, mindig arra igyekszik emlékeztetni Szentleke által minket, hogy Ő mindannyiuknál hatalmasabb és erősebb.

2. Ezért másodszor arról kell beszélnünk, hogy ha elhisszük Isten hatalmának nagyságát, akkor az abban fog megmutatkozni, hogy Őhozzá fogunk menekülni és fordulni minden helyzetben. Az az ember, aki nem hiszi el, hogy Isten hatalmas, nem is keresi Őt. Az, aki nem látja be, hogy egyedül csak Neki van végtelen hatalma és csak Őnála van szabadítás, az az ember sok minden máshoz fog fordulni, csak Őhozzá nem.

Náhum jövendölése erre bátorította Júda népét. Még nem hajtatott végre az ítélet, bár Náhum előre megjövendöli, hogy mi fog történni, de még nem történt meg az, de már ebben az ítéletben megmutatkozik Isten hatalma. Ezért az addig hátralévő időben is mire bátorítja a népet? Fordulj ehhez a hatalmas Úrhoz, menekülj Őhozzá, keresd Őt! Mert az, aki ezt a hatalmas ítéletet végre fogja hajtani, most is ugyanolyan hatalmas Úr. Nagy betegsége az a hívő embernek, ha a nyomorúság, szenvedés közepette úgy látja, úgy érzi, és azt hiszi, hogy egyedül van, és nincs hatalmas Istene, aki megszabadítsa őt, aki képes levenni róla az igát, aki képes leszaggatni róla a bilincseket. Nagyon becsapjuk magunkat akkor, amikor egy-egy támadást magunk akarunk elhárítani, amikor úgy hisszük, hogy önerőből, az Úrhoz való fordulás nélkül tudunk győzni. Pedig egyedül az Úr a Szabadító, és senki más.

Mennyei Atyánk arra akar tanítani minket, hogy ahogyan a kisgyerek a bajban az édesapjához menekül, hogy ő védje meg és ő segítsen neki, úgy mi is szüntelen mennyei Atyánkhoz meneküljünk, és Hozzá forduljunk, egyedül Őtőle kérve, remélve és várva a segítséget. Annyiszor elhangzik ez szószékekről: forduljunk az Úrhoz, és az életben mégis oly ritkán tesszük ezt meg. Hagyjuk, hogy a legnagyobb mélységekbe süllyedjünk, és akkor esetleg az Úrhoz fordulunk. Pedig milyen nagy öröm van abban, hogy minden nap, örömben és bánatban, bármilyen helyzetben Istenhez mehetünk.

Az elmúlt hónap során idősebb Révész Imre Kálvin-életrajzát olvashattam, és ebben a könyvben több Kálvintól származó beszámolót is idéz a szerző. Az egyik nagyon megdöbbenett engem: a reformátor élete végén arról számol be, hogy genfi tartózkodása alatt több mint 3000 alkalommal kellett különféle támadással, árulással, ellene irányuló összeesküvéssel szembenéznie. Döbbenetes szám. Igaz, ez több mint 20 év alatt történt, de akkor is, melyikünk kívánja ezt? És ő mégsem ezt hangsúlyozta, és nem ezért panaszkodott, hogy mennyiszor megpróbált engem az Úr, hanem azt mondta, hogy Isten megtanított ezek által arra, hogy mindig Őhozzá forduljak. Hogy ne akkor, amikor már intézkedtem, ne akkor, amikor már nem tudok mit tenni, hanem azonnal, amikor tudomásul ve-

szem, észlelem a bajt, az Úrhoz szaladjak, mint egy gyermek, és Őt kérem, hogy segíts meg. Nekünk nem kell ennyi mindent elszenvednünk, Isten nem próbál meg bennünket ennyire, mint a reformátort, de minket is arra akar tanítani, hogy egyedül csakis Őnála keressünk vigasztalást, és egyedül csak Őhöz forduljunk. És hogyha ezt megtesszük, megtapasztaljuk, hogy hatalmas Urunk van.

3. Végül arra tanít minket az Úr a fejezet utolsó versében, hogy nemcsak az Őhöz fordulás lehetőségét adja meg nekünk, hanem a szabadítást is megtapasztaljuk. A szabadítás pedig azért történik, és erről szól ez az utolsó vers, hogy Istent a békés időben még inkább tiszteljük és imádjuk. A 15. vers ezt mondja: „ímé a hegyeken örömhírhozónak lábai! Békeséget hirdet. Ünnepeled Júda ünnepeidet, fizesd le fogadásaidat”. Isten felszólítja az Ő népét, hogy az asszírok megbüntetése után álljon helyre az istentisztelet és az ünnepi rend, és Isten népe ünnepelje meg Szabadító Urát. Mert a háború ideje alatt az áldozatok bemutatása abbamaradt a templomban, az ünnepeket nem ünnepezték, a Szentírás több helyen beszámol erről. Az is nagy ritkaságszámba ment, hogy ha egy hívő király a páska ünnepeit megünnepelte a néppel együtt. Amikor tehát az Úr arra szólítja fel a népet, hogy ünnepeljenek, akkor nem a szórakozásra gondolt, hanem arra, hogy az Urat tiszteljétek, folytassátok az istentiszteletet, mert most már béke van, most már nincs háború, megtörtént a szabadítás. Mert Isten a békés napokat arra adja nekünk, hogy Őt egyre inkább megismerjük, és mivel nem akadályoznak bennünket mások, ezért egyre inkább előrébb haladjunk az Iránta való engedelmségben, és az életünkkel való tisztelőben.

Erre a felszólításra különösen is szükségünk van, mert a békesség és nyugalom idején mind a lustaság, mind pedig a nemtörődömség megkísért minket. Ha nem „kell” az Úrhoz fordulnunk, mert éppen nem vagyunk veszélyben, vagy nincsen nagy terhünk, akkor elfeledkezünk arról, hogy Ő gondoskodik mindenről, nemcsak a szorongattatás idején, hanem a békesség idején is. Az Ő hatalma megmarad akkor is, amikor nem harcol értünk, amikor nem ítéletet tart, hanem békét teremt és békét ad. Az Ő hatalma munkálkodik akkor is, a békesség idején is. Ezért mindig Neki tartozunk hálával, és a békesség idején is mindig Őhöz kell fordulnunk. Tehát ez az ige nemcsak azt üzeni, hogy lásd meg Isten hatalmát és ezért fordulj Őhöz a nyomorúság idején, hanem azt is, hogy ha éppen békét adott, hogy ha éppen olyan időszakod van, olyan heteid vagy hónapjaid, amikor békét ad az Úr, akkor még inkább haladj előre az Ő ismeretében és az Ő tiszteletében, ünnepeled Szabadító Uradat. A próféta erre emlékezteti a népet azáltal, hogy felszólítja őket, hogy adják meg az Úrnak tett fogadásukat. Ezt mondja szó szerint: „fizesd le fogadásaidat”. Mert veszély és nyo-

FORDULJ ISTENHEZ!

---

morúság idején az ember sok mindent megfogad: Uram, ezt vagy azt teszem, csak szabadíts meg! Fogadkozik. Ezekről az ígéreteinkről, fogadalmainkról azonban sajnos hajlamosak vagyunk elfelejtkezni akkor, amikor már úgymond minden rendben van. Ezért emlékezteti az Úr az Ő népét: fizessétek meg fogadásaitokat.

Látjuk tehát ennek az igeszakasznak a fő üzenetét, hogy az Úr arra akar minket megtanítani, hogy szüntelen Őhöz forduljunk és meneküljünk a nyomorúság idején is, és a békesség idején is. Jézus Krisztus erre szabadított meg minket. Az Ő életében is ezt láthatjuk, hogy Ő folyamatosan mennyei Atyjához fordult, szüntelen imádkozott, valamikor egész éjszakákon át, mindig az Atyát kereste és Őrá mutatott. Isten az Ő hatalmát megmutatja nekünk. Amikor az ellenségeinkkel találkozunk, nem az ő nagyságukat kell észrevennünk, hanem azt, hogy az Úr hatalmasabb. És ha ezt komolyan elhisszük, hogy hatalmasabb, akkor ez arra ösztönöz bennünket, hogy az Úrhoz forduljunk, és amikor Hozzá fordultunk, és megtapasztaltuk a szabadítást, akkor Őt dicsérhetjük és magasztalhatjuk.

Ő segítsen minket a hétköznapiakban elhinnünk az Ő hatalmának nagy voltát. És bátorítson minket abban, hogy minél többször Őhöz forduljunk, pezsdítse fel úgymond az imaéletünket, hogy kialakuljon bennünk az, hogy gyermekként odarohanok az Atyához, és Őnála keresek oltalmat és menedéket. És amikor szabadításával látogat meg bennünket, az indítson bennünket neve őszinte imáadására és magasztalására. Az Úr segítsen bennünket ebben Szentlelke által. Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked mennyei Édesatyánk, hogy hívő néped számára a Náhum által meghirdetett ítélet bátorító és vigasztaló lehetett, meglátva a Te végtelen hatalmadat, annak lehetőségét, hogy Hozzá forduljunk, örvendezve a Te szabadításodnak. Mi utólag is látjuk már, hogy minden beteljesedett, egyetlen ígéd sem esett a földre anélkül, hogy be ne teljesült volna. Ninive elpusztult, ma már nem létezik, de Te mégis megmaradtál, és hatalmas Úr vagy továbbra is. Köszönjük, hogy minket is emlékeztetsz erre a végtelen hatalmadra, és arra a jóindulatodra, hogy minket, népedet védsz és óvsz.

Kérünk, bocsásd meg, amikor erőtlenségünk nem lát tovább e földi élet dolgainál, amikor az ellenünk támadók számának sokasága megfélemlít bennünket, vagy az, hogy kitartóak és nem fogy el az erejük, vagy az, hogy nem félnek nyíltan Ellened támadni, hogy úgy összefognak, mint a tüskebokrok, és annyira meg vannak részegülve saját erejüktől, képességüktől, mint a részeg ember. Látod félelmeinket, küzdelmeinket, harcainkat, kérünk, hogy segíts meglátnunk a Te végtelen hatalmadat, hogy Te minden-

kinél hatalmasabb vagy. Hadd könyörögjünk az ilyen ellenségeink megtéréséért is. Add, hogy Te győzd le őket, hadd haljon meg bennük az én, hogy élhessél Te az ő szívükben Szentlelked által. De könyörgünk azért is, hogy mi is hadd legyünk bátrak Tebenned, hadd merjünk képviselni, szólni az evangéliumot, hadd támaszkodjunk a Te védelmedre és oltalmadra, mint ahogy Dávid is tette egykoron.

Könyörgünk, családtagjainkért, szeretteinkért, akikben ellenkezés és ellenszegülés van, kemény szív, amely nem akar az evangéliumnak engedni. Köszönjük, hogy Te képes vagy összetörni, és képes vagy új szívet adni. Tedd ezt meg velük.

Kérünk azért is, hogy gyülekezetünk közössége hadd lehessen számunkra bátorítás – oly sok csodadolgot, szabadítást adsz mindannyiunknak, hadd legyenek ezek az egymás életében tapasztalt dolgok bátorítóak számunkra. És kérünk, hogy segíts egy testként képviselni Téged, hogy „a világ meglássa végre, hogy tanítványaid vagyunk”. De mindenekelőtt, hogy Téged lásson meg.

Kérünk országunk, népünk vezetőiért, akik különféle harcokat vívnak, Te légy az Ő oltalmazójuk, és Szentlelked által Te legyél az ő vezérük, Istenük.

Könyörgünk egyházunkért is, add, Urunk, hogy annak ellenségei lepleződjenek, az álnok gondolatok napfényre kerüljenek, és minden ferdítés, tévtanítás, amely az evangéliumtól távol akar bennünket vinni, megszégyenüljön a Te Igéd alatt.

És kérünk, hogy adj személyes küzdelmeinkben, harcainkban Rád tekintő szívet, gyermeki lelkiületet, amely Hozzád fordul és menekül. Köszönjük, hogy ezt megtehetjük. Kérünk, hogy gyakorolj bennünket ebben, erősítsd imaéletünket, Benned való bizalmunkat.

Köszönjük Neked ígéretedet: minden napon velünk vagy, a világmindenség Ura, a világ végezetéig, hadd dicsérjünk és magasztaljunk Téged ezért. És hadd adjunk hálát Urunk, azért a reménységért, hogy véghezvisszed bennünk az elkezdett munkát, és majd visszajössz, és magad mellé veszel bennünket. Hadd áldjuk és magasztaljuk ezért is háromszor szent nevedet!

Ámen.

478. dicséret

Strasbourg, 1539.

Ó ir-gal-mas Is-ten, Én kö-nyör-gé-sem-
ben Fü-le-det hoz-zám haj-t-sad;
Ó i-gen jó Is-ten, Min-den szük-sé-gem-
ben Ál-dá-sod sza-po-rít-sad.

2. Ó hatalmas Isten, Keserűségemben Szívemet vidámítsad: Ó nagy és szent Isten, Minden félelmemben Elmémet bátorítsad.

3. Ó örök Úr Isten, A veszedelmekben Segedelmedet nyújtsad: Ó igaz Úr Isten, Kételkedésemben Hitemet gyámolítsad.

4. Ó áldott Úr Isten: Rossz testiségemben Lelkem hozzád hódítsad; Ó erős Úr Isten, A világ fényében Szemem világosítsad.

5. Ó teremtő Isten, A kísértetekben A Sátánt elfordítsad; Ó megváltó Isten, Sok vétkezésimben Irgalmad bizonyítsad.

6. Ó szentelő Isten, Erőtlenségimben Kegyelmedet újítsad; Ó kegyelmes Isten, Éltetemnek végében Lelkemet boldogítsad.

Ráday Pál, 1677–1733.